



Phillipa
Ashley

*Unelmien
jouluoma*

BAZAR

Phillipa Ashley

Unelmien joululoma

Suomentanut
Marlene Sanoukian

BAZAR



Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Marlene Sanoukian
Englanninkielinen alkuteos *The Christmas Holiday*
Copyright © Phillipa Ashley 2022

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-226-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Janicelle

Hyvää syntymäpäivää, paras kaverini

xxx

Prologi

Krystle ei ollut koskaan nähnyt niin isoa joulukuusta: se oli kaksi kertaa niin pitkä kuin hän, ja sen latvassa oli kimmeltävä tähti, joka hipoi kattoa. Sen oksia tuskin näkyi hohtavien pallojen, raidallisten karamellikeppien, koristehelminauhojen ja puisten lelujen alta.

Puuta verhosivat riikinkukon sulkien väriset joulupunokset, jotka kimmelsivät takkatulen loimussa. Alla oli kaikenkokoisia ja kaikenmuotoisia lahjoja, jotka oli käärittö hohtavaan lahjapaperiin ja sidottu nauhalla ja ruusukkeilla.

Huone toi Krystlen mieleen joulukortin, jonka hänen Linda-tätinsä oli lähettänyt hänelle ja hänen äidilleen edellisellä vuonna. Kortissa oli kuvattuna perhe, joka oli kokoontunut valtavan suuressa huoneessa olevan joulukuusen ympärille ja avasi lahjojaan takkatulen valossa.

Hän nousi varpailleen ja kurkisti vanhanaikaisen ikkunan läpi. Hänen jalkansa upposivat maahan, ja vesi alkoi litistää hänen lenkkareissaan. Linda-täti oli lainannut äidille rahat niiden ostamiseen, mutta ne eivät olleet kestäneet kauan niissä kivisissä ja liejuisissa paikoissa, joissa hän oli käynyt Järviseudulla muutamina viime päivinä.

Retkeilykeskuksen ohjaajat puhuivat pehmeällä pohjoisen aksentilla ja hymyilivät paljon. He olivat veistelleet vitsejä

hänen vaaleanpunaisista lenkkareistaan ja lainanneet hänelle ”kunnon jalkineet” joihinkin keskuksen aktiviteetteihin. Hän tiesi heidän tarkoittavan hyvää, mutta inhosi noita jäykkiä, jonkun toisen jaloissa muotoutuneita jalkineita. Hän kaste-
lisi mieluummin sukkansa.

Oikeastaan hän olisi mieluummin ollut sisällä, ja sillä si-
puli... Oli jo melkein pimeää, vaikka siitä, kun he olivat
syöneet lounasvoileipänsä, ei vielä ollut kulunut kovin kauan.
Tähtiä tuikki jo, ja valoja pilkkotti Thorndalelaakson pikku-
ruisista mökeistä.

Hänen oli määrä odottaa bussia kylän laidalla. Kaikki lap-
set olivat väsyneitä ja kylmissään jälleen yhden pitkän kävely-
retken jäljiltä. He söivät sipsejä ja puhua pajattivat siitä, mitä
ruokaa heillä voisi olla illalla retkeilykeskuksessa, jossa koko
joukon piti nukkua kerrossängyissä.

Kukaan ei ollut huomannut hänen livahtavan muiden
luota tämän hienon, kivipylväiden koristaman talon luo. Sen
hohtavat ikkunat olivat vetäneet häntä puoleensa niiden Lon-
toossa sijaitsevien suurten liikkeiden tavoin, joissa hänestä oli
ihanaa käydä Linda-tädin kanssa. Eihän nopeasta tutustumis-
käynnistä mitään haittaa olisi? Ei hänen ainakaan kannattaisi
seisoa tässä kylmässä, kun satoi ja opettajat kehottivat heitä
”pitämään leuan pystyssä”, mitä se nyt tarkoittikaan.

Hän veti kintaansa pois ja levitti kämmenensä ikkuna-
ruudulle siinä toivossa, että saisi tuntea takkatulen lämmön.
Ikkunalasi oli kylmä, mutta hän saattoi kuulla hienoisen rätinän
ja siihenän liekkien leiskuessa. Hän ei ollut koskaan ollut takan
ääressä missään talossa. Linda-täti oli sanonut hänelle, että sellai-
set olivat ”todella mukavia katsella mutta todella vaivalloisia”, ja
äiti oli sanonut, että ne olivat liian vaarallisia kerrostaloasunnossa.

Tässä valtavassa talossa takka näytti turvalliselta ja luokseen kutsuvalta. Missä talon omistajat olivat? Miksi he eivät olleet nauttimassa kauniista huoneestaan kortin perheen taivoin? Jos talo olisi ollut hänen, hänen äitinsä olisi käpertynyt sohvalle aikakauslehden ja viinilasillisen kanssa. Linda-täti olisi ollut nojatuolissa, jalat jalkarahilla ja sherrylasi kädessä. Hän itse olisi maannut matolla, lukenut kirjaa, lämmitellyt takan luona, miettinyt, mitä lahjapaketeissa oli.

Tuo kaikki erosi suuresti hänen todellisesta elämästään, joka muistutti Linda-tädin kerran hänelle tarjoamaa Southendin vuoristorata-ajelua. Hänestä vuoristoradat olivat mahtavia, mutta hän ei halunnut olla sellaisessa jatkuvasti.

Linda sanoi, että hänen äitinsä teki parhaansa, ja kyllä hän sen uskoi. Hän rakasti äitiään, mutta tämä oli usein ärtynyt ja kärsimätön, aina rahan puutteessa ja hyvin onneton. Niin pitkälle kuin hän muisti, he olivat muuttaneet huoneistosta toiseen tai aamiaismajoituspaikkoihin, joiden seinät lohkeilivat ja jotka tuoksuivat toisten ihmisten laittamilta ruoilta.

Mitä koulunkäyntiin tuli, hänen oli täytynyt vaihtaa koulua niin monesti, että hän oli seonnut laskuissa. Juuri kun hän oli saanut ystäviä, hän joutui muuttamaan toiseen paikkaan, koska hänen äitinsä oli riitaantunut pomonsa kanssa – minkä hän ymmärsi, koska nämä kuulostivat kamalilta – tai ei suostunut ”enää pitämään tytärtään tässä saastaisessa läävässä”.

Siitä huolimatta tilanne oli jälleen muuttumassa. Mutta ei parempaan.

Hänen äidillään oli uusi miesystävä, Gus, ja he olivat muuttamassa tämän luo jouluun mennessä. Se sai hänet pelon

valtaan. Ei Gus väkivaltainen ollut – tämä itse asiassa jätti hänet suureksi osaksi huomiotta – mutta hänestä tuntui kuin mies olisi langettanut hänen elämänsä ylle valtavan varjon, jota vakituisen kodin saaminen ei hälventänyt. Gus laskee leikkiä vanhoista ihmisistä, lemusi partavedeltä, ja tämän partaan jäi usein ruokaa.

Gusilla myös oli häntä vuotta vanhemmat kaksoistyttäret, jotka nauroivat hänen vaatteilleen ja kutsuivat häntä ”tyylitömäksi juntiksi”. Kaameilla kaksosilla oli yhteinen huone, joten hänen täytyi nukkua Gusin työhuoneen vuodesohvalla ja taittaa se kokoon joka ilta, jotta miehen työtilaan ei jäisi hänestä minkäänlaista merkkiä.

Tytöt olivat tehneet selväksi, että he inhosivat talonsa jakamista yhtä suuresti kuin hänkin, etenkin siksi, että hän oli tönäissyt heistä toisen lätäkköön tämän kiusattua häntä siitä, että hän sai syödä koulussa ilmaiseksi.

Kunpa he olisivat voineet asua Lindan kanssa... mutta hänen äitinsä oli hulluna Gusiin ja sanoi hänelle, että hänen täytyisi sopeutua tilanteeseen parhaalla mahdollisella tavalla.

Hän oli kyllästynyt sopeutumaan parhaalla mahdollisella tavalla. Hän ei halunnut pitää jonkun toisen kenkiä eikä halunnut palata takaisin Lontooseen. Kunpa he olisivat voineet muuttaa tänne Järviseudulle ja asua tässä talossa, äidin ja Linda-tädin, ehkä myös koiran ja kissan, kanssa.

Hän painoi kasvonsa lasia vasten, litisti nenänsä ikkuna-ruutuun, pakotti itsensä tempautumaan mukaan joulukortin satumaailmaan.

”Krystle Jones, mitä ihmettä sinä teet?”

Jylisevä ääni säikäytti hänet, ja hän kaatua mäiskähti takaperin reunamalle. Ei häneen sattunut – ainakaan luultavasti

– mutta säikähdys oli saanut hänen sydämensä jyskyttämään kovasti ja salvannut hänen henkensä.

Hänen yläpuolellaan kohosi korkeuksiin nainen kädet lanteillaan.

”Tule pois sieltä! Tämä on jonkun yksityisaluetta!”

Neiti Braithwaiten tuuheat kulmakarvat asettuivat toisiaan vasten kuin taistoa käyvät toukat. Neiti näytti maanpinnasta katsottuna entistäkin pidemmältä ja leveämmältä. Sade oli muuttunut jäätäväksi ja teräväksi, tuntui hänen kasvoillaan pikkuruisilta neuloilta.

”A-anteeksi, neiti Braithwaite.” Hän ponnistautui kyynärpäidensä varaan ja tunsi kosteuden tihkuvan takkinsa läpi neulepuseroonsa.

”Minibussi on täällä. Olimme vähällä palata keskukselle ilman sinua!”

Häneltä pääsi hätäntynyt kiljahdus. ”Eikä!”

Neiti Braithwaiten tuima ilme sulii lempeämmäksi hymyksi. Neiti kumartui ja tarttui häntä kädestä ja veti hänet ylös.

”Älähän nyt, tyttö hyvä. Emme me tietenkään olisi jättäneet sinua jälkeen, mutta monet ovat nähneet paljon vaivaa tämän retken järjestämiseksi. Ei ole mukava odottaa heitä, vai mitä?”

”Ei ole, neiti.” Hän yritti pyyhkiä mutaa pois farkuistaan, mutta se levisikin kankaaseen.

Neiti Braithwaite pyöräytti silmiään. ”Älä sinä vaatteistasi huoli. Voimme panna ne keskuksen koneeseen.” Neiti suipisti suutaan. ”Mutta nuo hupsut lenkkarit ovat läpimärät. Panen ne kuivaushuoneeseen muutamaksi päiväksi. Ole huolehti, voit pitää kenkiäsi taas loppuviikon.” Neiti napautti hanskojaan yhteen. ”No niin, hopi hopi! Kuljettaja ei ole

kovin mielissään siitä, että hänen pitää odottaa meitä, sen voin sanoa.”

Hän huokaisi mielessään ja lähti löntystelemään kengät lotisten neiti Braithwaiten perässä kohti minibussia, joka oli pysähtynyt talon pihatien päähän. Hän katsahti taakseen, kuvitteli, että saattoi erottaa ikkunoista varjoja; perheen, joka palasi kävelyretkeltä juomaan pursotetulla kermavaahdolla ja pienillä vaaleanpunaisilla vaahtokarkeilla höystettyä kaakaota. Ehkä lapset saisivat avata yhden lahjan etukäteen, vaikka jouluun oli vielä muutama viikko aikaa. Jos hän olisi ollut heidän äitinsä, niin hän tekisi: antaisi heidän saada yhden pienen lahjan nyt, vain yhden...

”Halleluja! Kulkija palaa!” Neiti Braithwaite ilmoitti hänen kavutessaan bussiin. Jotkut pojista tekivät hänestä pilaa, mutta muutama lapsi katsahti häntä ihailevasti, koska hän oli lähtenyt karkuteille, vaikka vain vähäksi ajaksi.

Kuljettaja, joka ei ollut lainkaan harmissaan, ei edes nosanut katsettaan sanomalehdestään, kun hän livahti miehen ohi. Hän nyrpisti nenäänsä. Bussi haisi märiltä vaatteilta ja kalatahnavoileiviltä.

Hänen uusi ystävänsä Harriet siirtyi sivuun, jotta hän saattoi käydä istumaan ikkunapaikalle. ”Olet märkä”, Harriet kuiskasi.

”Anteeksi. Sinun on paras pysytellä kaukana minusta.”

Harriet virnisti. ”Neiti Braithwaite oli varmaan äkäinen.”

”Vähän.” Hän nyökkäsi, ja he molemmat kikattivat hiljaa.

Moottori jyrähti, ja bussi nytkähti liikkeelle.

Hän pyyhkäisi ikkunaan tiivistyneen kosteuden pois ja katsoi, kun talon hehku katosi hämärään. Pian talo oli pelkkä muisto, joka hävisi kivimuureille ja pelloille putoilevien valkoisten lumihiutaleiden keskelle.

Harriet tarjosi hänelle Haribo-karkin. Tytön kieli oli lime-
tin vihreä. ”Missä sinä kävit?” Harriet kuiskasi.

”Sen joulukorttitalon luona”, hän sanoi työntäessään käten-
sä pussiin. ”Ja aion vielä joskus asua juuri sellaisessa paikassa.”

1. luku

KAKSIKYMMENTÄNELJÄ VUOTTA MYÖHEMMIN

I. MARRASKUUTA

”Luojan tähden, eikö tässä hiivatin paikassa koskaan lakkaa satamasta?”

”Tätä kutsutaan Järviseuduksi. Sadetta varmaan tarvitaan järvien täytteeksi”, Krys vastasi katsoessaan pyyhkimien viuhumista heidän Porschensa tuulilasin poikki.

”Niin tietenkä”, Brett näpläsi pyyhkimien vipua. ”Miksi nämä eivät toimi?”

”Ne ovat jo maksiminopeudella. En usko, että ne voivat pyyhkiä tätä nopeammin. Tämähän on sinun autosi. Etkö ole lukenut käyttöohjekirjaa?”

”En tietenkään ole lukenut käyttöohjekirjaa. Kuka nyt käyttöohjekirjaa lukee pyyhkimien toiminnan selvittämiseksi? Sen pitäisi olla itsestään selvää. Jestas sentään! Mikä tuo oli?”

Krys ei kyennyt hetkeen vastaamaan. Hänen hampaansa kalisivat yhä auton nytkähdettyä eteenpäin ja rysähdettyä alas tietä vasten.

”Kivi varmaankin. Ole varovainen, Brett. Voisitko ajaa vähän hitaammin? Tällä autolla ei ole tarkoitus ajaa näin epätasaisessa maastossa.”

”Tämä on neliveto. Auto on tarkoitettu maastoajoon, tosin kun ostin sen, aikomuksenani ei todellakaan ollut huristaa sillä kärrytietä pitkin jonnekin korpeen. Jos en pidä kiirettä, emme ikinä pääse sille kartanolle ennen pimeää.”

Parempi niin kuin olla pääsemättä sinne lainkaan, Krys ajatteli ottaessaan kädellä tukea kojelaudasta. Hän kehotti itseään olemaan ärtymättä Brettille siitä, että tämä nurisi. Se, että he riitelisivät jo ennen Holly Manorille saapumista, ei sopinut sen käänteentekevän loman aloitukseksi, jonka oli määrä toimia heidän suhteensa uutena alkuna.

Hän itsehän se sitä paitsi oli varannut kyseisen kartanon, täysin tietoisena siitä, että se sijaitsi jonkin matkan päässä yleisistä teistä Thorndalelaakson päässä. Hän oli lukenut talon kuvauksen vuokraussivustolta, mutta ei ollut silloin ollut siinä kunnossa, että olisi sisäistänyt kaikki mahdolliset yksityiskohdat. Hänessä oli risteillyt niin monia ristiriitaisia tunteita, kun hän oli painanut ”varaa nyt” -painiketta.

Jos etsit autuaallista omaa rauhaa kuvankauniissa ympäristössä, Holly Manor on unelmakohteesi, internetin kuvauksessa oli lukenut. Vetäydy syrjäisen läntisen Järviseudun ylevään huomaan ja nauti tämän perinteisen alueelle ominaisen kartanon ylellisistä ja kodikkaista puitteista.

Dronekuvassa tuo hieno vanha rakennus, jonka nimi viittasi orjanlaakeriin, oli kohonnut ylväänä vehreän laakson päässä Englannin korkeimpien vuorten ympäröimänä ja melkein maan syvimmän järven vieressä.

Valokuvissa olohuoneessa paloi kodikas takkatuli ja pehmoiselle sohvalle oli levitetty vilttejä (melkein varmasti käsin tehtyjä sellaisia). Vanhan ajan pöydillä oli luonnonkukkia maljakoissa ja keittiössä oli kiiltävä AGA-liesi, harjatusta

tammesta valmistettu pöytä ja astiakaappi, joka oli täynnä taidokkaasti yhteen aseteltuja sekalaisia posliiniastioita, täydellisesti rakennuksen ikään sopivasti. Sisustus teki Krysiin vaikutuksen, mutta tunneyhteys oli pääasia.

Vaikka aikaa oli kulunut melkein kaksikymmentäviisi vuotta ja hän oli nähnyt kaiken sellaisen lapsen silmin, joka halusi kiihkeästi kokea ripauksen taikaa, rakennuksen *täytyi* olla se joulukorttitalo. Vihdoinkin hän voisi päästä talon sisälle. Murheellista oli se, että hänen rakkaan tätinsä oli täytynt kuolla, jotta hänen lapsuuden unelmansa oli viimeinkin voinut toteutua.

Krys ei koskaan unohtaisi sitä juttutuokiota, jonka hän oli Lindan kanssa käynyt, ei kovinkaan kauan ennen tämän menehtymistä, tosin heistä kumpikaan ei ollut odottanut kaiken tapahtuvan niin pian. Linda ei ollut hänen tietääkseen edes ollut sairas, muutamia pieniä vaivoja lukuun ottamatta. Krys oli maannut valveilla pitkälle yöhön heidän keskustelunsa jälkeen, koska ei ollut halunnut ajatella sellaisen ihmisen menettämistä, joka oli ollut hänen elämänsä tukipilari.

Linda oli istuttanut hänet Pohjois-Lontoossa sijaitsevalla asunnollaan teemukillisen ääreen. ”Tämähän on vuokra-asunto, joten en voi jättää sinulle paljon, mutta minulla on säästössä pieni pesämuna. Äläkä nyt ala höpistä mitään sellaista, että minun pitää kuluttaa ne rahat itseeni. Sinä olet lähin tyttärentyttären vastineeni ja tyttäreni myös...”

”Ei! Minä en halua mitään!”

”Sanoin, että ’älä nyt ala höpistä mitään’.” Linda katsoi häntä tiukasti. ”Eli haluan, että teet rahoilla jotakin jännittävää ne saadessasi: et mitään järkevää etkä käytännöllistä.

Jotakin sellaista, mistä olet aina unelmoinut. Käytä ne johonkin, mikä saa sinut hymyilemään – tai mikä pelottaa sinua – mihin tahansa, minkä muistat ikuisesti.”

”*Sinun* pitäisi suoda jotakin itsellesi. Pärjään nyt ihan hyvin, ja minulla on hyvä elämä. Sinun ansiostasi.”

”No, aion vielä olla maisemissa hyvän aikaa”, Linda sanoi. ”Mutta kun aika koittaa, haluan, että teet jotakin sellaista, mikä muistuttaa sinua minusta. Pidä vähän hauskaa. Siihen sinulla, luoja paratkoon, on oikeus elämäsi alun jälkeen.”

Eli, Krys ajatteli, mikä voisi olla parempi tapa tehdä se kuin käyttää perintö taloon, joka oli inspiroinut häntä silloin niin monta vuotta sitten?

Hän oli äskettäin tehnyt työkeikan joulutuotteiden sisään-ostajana erälle suurelle ketjuliikkeelle, toiminut perhevapaalla olevan työntekijän sijaisena. Lindan kuolema toukokuussa oli ollut hänelle kova isku, mutta hän ei ollut ehtinyt surra sitä kunnolla. Nyt työsopimus oli päättynyt. Hänellä oli toinen määräaikainen pesti vuorossa uudenvuoden jälkeen, mutta tämä kahden kuukauden loma oli ehdottomasti tarpeen. Hän oli ihan uuvuksissa fyysisesti ja henkisesti, ja he olivat Brettin kanssa laiminlyöneet suhdettaan.

Pitkä loma Järviseudun rauhassa soisi heille omaa rauhaa ja aikaa keskittyä toisiinsa, vaikka Brettin pitäisi käydä Lontoossa joinakin arkipäivinä.

Kun Krys oli etsinyt netistä Järviseudulla sijaitsevaa huvilaa, hän oli ollut pudota tuoliltaan, kun itse Holly Manor oli putkahtanut esiin. Esittelytekstissä oli sanottu, että se oli vasta äskettäin ”uudistettu täysin ja muutettu ylelliseksi huvilaksi”. Krystlestä tuntui siltä, että kartano oli pantu sivustolle vain

häntä varten, että se oli viesti, jossa Linda kehotti häntä toteuttamaan sen, mistä hän unelmoi.

Se myös symboloisi lopullisesti sitä, miten pitkälle hän oli päässyt, ei hän tosin sitä koskaan Brettille kertoisi. Brett kuului hänen uuteen elämänvaiheeseensa, kun hän oli nyt menestynyt, itsenäinen uranainen.

Hänen lävitseen kiiri innostuksen värähdys heidän läheisyydessään kartanoa. Kaikkien näiden vuosien jälkeen hän saisi muutaman minuutin kuluttua astua unelmaansa – ellei Brett ajaisi ensin päin kivimuuria.

Brett puristi rattia rystyset valkoisina mutta uskalsi katsahata häneen. ”Palauttaisitko taas mieleeni, miksi halusit niin kovasti, että paikkana olisi *tämä* rakennus?”

”Koska olen etsinyt sitä *vaikka kuinka kauan*. Koska sitä on ihana laittaa joulukuntoon.”

”Sinunhan on tarkoitus pitää lomaa töistä, kultaseni.”

”Ei tämä ole työtä. Vaan *hauskanpitoa*. Kuten hyvin tiedät.”

Brett pyöräytti lempeästi sinisiä silmiään, joihin Kryss oli ihastunut tavattuaan Brettin uusimman työnsä puitteissa. Brett kuului liikkeen joulumainoskampanjaa hoitavan markkinointitoimiston ylimpään johtoon, ja heillä oli synkannut välittömästi. Brett oli komea, hurmaava ja kunnianhimoinen, eikä hänellä ollut etuoikeutettua perhetaustaa. Lapsuus ei toki ollut ollut yhtä rankka kuin Krystlellä, mutta silti Brettin päättäväisyys veti häntä puoleensa.

He olivat tapailleet kevästä lähtien ja asuneet enemmän tai vähemmän toistensa asunnoissa. Siitä, että he voisivat ehkä muuttaa yhteen, oli keskusteltu ylimalkaisesti, mutta minikäänlaisia konkreettisia päätöksiä ei ollut tehty: he kumpikin olivat olleet aivan liian kiireisiä, pyrhähdelleet ympäriinsä

kotimaassa ja ulkomailla, tehneet pitkiä päiviä ja sovittaneet toisiaan töidensä lomaan.

Brett oli tukenut häntä Lindan kuollessa, mutta viikon kuluessa he molemmat olivat palanneet arkiseen aherrukseen, hotelliyöpymisten ja ruudun ääressä vietettyjen myöhäisiltojen pyörteeseen. Krys oli viime aikoina ajatellut, että elämässä täytyi olla muutakin. Koska hänen nykyinen tehtävänsä joka tapauksessa päättyi, hän oli päättänyt keskittyä parin kuukauden ajan elämiseen – ja hengähdystauon pitämiseen – äskettäisen myllerryksen jälkeen.

Brett oli ollut samaa mieltä siitä, että heidän kummankin täytyi omistaa enemmän aikaa toisilleen, mitä järkeä yhdessä pysymisestä muuten olisi? Brett oli myös hyvin tietoinen siitä, miten tärkeä joulukuukausi hänelle oli: miten olisi voinut olla olematta, kun joulukuukausi oli hänen tosiasiallinen *työnsä*.

Hän oli yliopistosta valmistumisestaan kuluneiden reilun kymmenen vuoden aikana kunnostautunut kausituotteiden sisäänostajana hankkimalla koristeita tavarataloille, puutarhamyymälöille ja sisustusliikkeille. Hänen löytämänsä ja yhdistelemänsä jouluiset koristekokonaisuudet kaunistivat kymmeniä liikkeitä, mutta kaikki alkoi aina edellisenä tammikuuna. Heti kun joulukuukausi oli paketissa, oli aika aloittaa kaikki jälleen alusta, käydä messuilla eri puolilla Eurooppaa, tehdä sitten tilauksia ja esitellä tuotevalikoima hänen omalle tiimilleen keväällä ja julkistaa sitten tuo kaikki medialle heinäkuussa.

Hän oli oikean elämän ”Joulumuori”, mutta silti Lindan kuoleman jälkeen hänen unelmatyönsä hohto oli hieman himmentynyt ja sen kimallus karissut pois.

Minä tahansa muuna vuonna hän olisi vienyt isotätinsä katsomaan liikkeissä olevia ”koristelujaan”. Tänä vuonna hän

ei kuitenkaan ollut hennonut mennä katsomaan niitä yksin, ja Brett oli siihen liian kiireinen.

Linda myös oli ainoa ihminen, joka tiesi hänen joulukorttitalostaan. Hän ei todellakaan aikonut kertoa Brettille tuosta lapsuutensa synkästä iltapäivästä. Hän ei ollut koskaan kertonut Brettille taustastaan, siitä, miten rankkaa hänen oli ollut varttua nuhrisessa huoneessa, jonka seinät lohkeilivat, peittoon kääriytyneenä, koska hänen äidillään ei ollut varaa maksaa sähkölaskua.

Brettillä ei ollut aavistustakaan siitä, miltä oli tuntunut tulla viedyksi ensimmäiselle ja ainoalle Järvisoutu-lomalle hyvää tarkoittavien ihmisten toimesta ja kokea, että siitä täytyi olla kiitollinen, vaikka hän oli vain tuntenut elävänsä aivan toisenlaisista elämää kuin häntä auttavat ihmiset. Nyt hän oli aikuinen, ja hänen onnensa oli kääntynyt. Kovalla työllä ja hitusella onnea hän oli tehnyt useita nimettömiä lahjoituksia hyväntekeväisyyteen, mutta häntä kirveli yhä se, että hän oli pitänyt jonkun toisen kenkiä.

Hän heilutteli varpaitaan. Hänellä oli tänään yllään merkkikengät ja toppatakki, joka oli maksanut aikamoisen suuren sähkölaskun verran, jopa nykypäivän mittapuulla. Brett oli antanut nuo kengät hänelle ja ostanut itselleen uuden Barbourin öljykangastakin.

”Kuule”, Brett sanoi luodessaan häneen katseen ajaessaan uraista tietä pitkin. ”Kunpa olisin ostanut sen tähän takkiin sopivan lippalakin.”

”Mikset ostanut sitä?” Krys kysyi.

”Se olisi ollut liian hipsterimäistä”, Brett sanoi. ”Seuraavaksi olisin vaihtanut tämän Porschen skootteriin ja jättänyt työni perustaakseni vegaaneille tarkoitetun kissakahvilan.”



Joulu kaukana kaikesta

Voiko täydellisempää joulunviettopaikkaa olla? Kuvankaunis kartano vuorten ympäröimässä laaksossa, kivenheiton päässä idyllisestä pikkukylästä. Kimmeltävä joulukuusi takkatulen loimussa, keittiöstä kantautuva joululeipomusten tuoksu ja taustalla soivat joululaulut.

Krystle on haaveillut Holly Manorista jo vuosia. Kun hän viimein toteuttaa unelmansa ja vuokraa kartanon joulun ajaksi, tuntuu kuin ympyrä olisi sulkeutunut. Loma tosin saa dramaattisia käännteitä jo menomatalla, ja pian Krystle huomaakin suunnitelmiensa muuttuneen. Onneksi hyväsydäminen kyläyhteisö toivottaa hänet tervetulleeksi, ja eräs kohtaaminen herättää kauan sitten haudattuja tunteita.

Phillipa Ashleyn *Unelmien joululoma* vie lukijansa Pohjois-Englannin jylhälle järvisuudulle, tunnelmalliseen Thorndalen kylään, johon on juuri satanut ensilumi. Kertomus lämmittää kuin kuppi kuumaa kaakaota takkatulen ääressä.

ISBN 978-952-403-226-1



9 789524 032261



ISBN 978-952-403-226-1

84.2

www.bazarkustannus.fi

